

ZONGULDAK KOZLU TAŞKÖMÜRÜ MADENİ VE GÖKGÖL MAĞARASI GEZİSİ RAPORU

1. GEZİNİN YAPILDIĞI

Maden: Türkiye Taşkömürü Kurumu Kozlu Müessesesi Uzunmehmet 1 ve 2 Kuyuları, 6 No'lu Ocak
Mağara: Gökgöl
İlçe: Kozlu, Merkez
İl: Zonguldak

2. GEZİ TARİHİ

24 – 25 Ocak 2009

3. KATILANLAR

Emre İlhan, Oğuz Karaçuka, Gülfer Duran, Deniz Martin, Barış Kurt, Murat Yüksel, Müge Kayrak, Milay Sarıbaz, Murat Ögat, Atilla Evrim Gürcün, Kenan Kes, Utku Aslantaş, Asım Samlı, Suat İshakoğlu, Nüket Şentürk, Pelin Kurt, Sencer Çoltu, Havva Yıldırım Çoltu, Mehmet Emre Döker, Aslı Döker, Metin Albükrek, Mustafa Emre Ertem

4. GEZİNİN AMACI

Taş kömürü madenlerinde insan gücüne bağlı yoğun çalışma, yüksekliği düşük ayaklardaki üretim faaliyetleri, üretim bölgesine kuyu ve galeri geçişleri, galeri açma ve iş güvenliği gibi çalışmalarını yerinde incelemek ve faaliyetlerimiz için fikir alışverişinde bulunmak; Gökgöl Mağarası'na Eğitim ve Fotoğraf girişi yapmak.

5. ULAŞIM

Midibüs kiralandı.

6. MADEN

24 Ocak Cumartesi Mühendisler Aydın Kasapoğlu ve Faik Alp liderliğinde iki gruba ayrılan 22 kişilik ekibimiz, Türkiye Taşkömürü Kurumu Kozlu Müessesesi içinde bulunan Uzunmehmet 2 Kuyusundan giriş yaparak asansörle -425 kotundaki ana galeriye indi. Ana galeriden kuzeybatı istikametine doğru yaklaşık 2 km yürünüldü ve Karadeniz'in altına doğru giren 6. ocağa ulaşılmış oldu. 6. ocakta "desandör" denilen 30° eğimli galeriden yaklaşık 110 m'lik bir inişle -485 m kotundaki "ayaklara" inildi. Buradaki çeşitli ayaklarda -585 m kotuna kadar inerek "domuzdamı" uygulaması ve "göçertme tekniği" ile boşaltılan kömür damarları incelendi ve üretimin yapıldığı son noktalara kadar gidildi. Yaklaşık 4 saatlik bir gezi (10:15-14:15) ve 5-6 km lik bir yürüyüş-tırmanıştan sonra -560 m kotundan Uzunmehmet 1 Kuyu asansörü ile tekrar yüzeye çıkıldı.

Kozlu'da bulunan Yeni Kuyu -920 m ile şu anda Türkiye'nin en derin maden kuyusu. Uzunmehmet 1 kuyusu ise yakın zamanda yapılan tadilat ve derinleştirme çalışmalarından sonra -850 m seviyelerine kadar inerek önümüzdeki 30 senelik üretim potansiyelini sağlamış. Kabaca önce bu kuyular iniyor, sonra kuyular galerilerle birleştiriliyor ve bu galeriler mevcut altı adet ocağa doğru ilerletiliyor. Her birinin ayrı bir işçi kadrosu var. Kömür damarları denizin altına doğru derinleşerek ilerliyor. Bu kartiyelerin (ocaklar) denizaltında -485 m'den -585 m'ye doğru batı ekseninde uzanan bir damar yapısı var, 6 ocak bu damarları paylaşmış. Günlük 2000 ton taşkömürü üretimi olan ocaklarda toplam 2150 işçi çalışıyor. Taşkömürünün diğer madenlerden farkı yoğun bir metan gazı salınımı var. Metan gazının ise patlama özelliği var, havadan hafif metan gazı galeri tavanlarında birikerek, ısı kıvılcım vs. temas ettiği zaman şiddetli patlamalara sebep olabiliyor. 1000 m/s hızında şok dalgası, kömür tozlarını da tutuşturarak zincirleme olarak galerilerde yayılabiliyor. 1992 yılında Türkiye'de yaşanan en büyük

maden kazasındaki patlamada 263 kişi ölmüş. Bu kazadan sonra bir daha böyle bir felaket yaşamamak için yoğun önlemler alınmış. Bu zincirleme reaksiyonu önlemek için galeri tavanlarına belli aralıklarda şok dalgasında dökülmek üzere konulmuş "su barajı" adı verilen depolar bulunuyor. Patlama esnasında açığa çıkan karbon monoksitten korunmak için her işçi belinde, normal tempoda 30 dakika kaçış süresi sağlayan bir adet kapalı devre gaz maskesi taşıyor. 24 saat 82 noktada gaz ölçümü yapılıyor ve yukarıdaki gaz izleme merkezinden izleniyor. Metan Gazı seviyesi %1,5 olunca 1. uyarı alarmı veriliyor ve o ocaktaki tüm faaliyet durduruluyor, %2 olunca 2. alarm hiç susmamak üzere ötmeye başlıyor. Mühendisler de yanlarında metan gazı ölçüm aletleri ile dolaşüyor ve şüphelendikleri noktalarda kendileri ölçüm yapıyorlar. Ayrıca 9000 m³ hava/dk. sürekli olarak içerde dolaştırılarak madenin havası temizleniyor, çalışmalarda kömür tozları havalanmasını diye sürekli ıslatılıyor.

6. SPELEOLOJİ

25 Ocak Pazar günü 2 grup halinde, mağaranın ani su artışı tehlikesi göz önünde bulundurularak sulu kolu dışında kalan nispeten kuru yan kollarına girildi, ilk kez mağaraya girenlere pratik eğitim diğerleri için turistik bir giriş oldu, fotoğraf çekildi. Kuzey yönüne uzanan yan kolun sonundaki şelaleye yapılan tırmanış sonunda, bu aktif bacanın devam ettiği görüldü, vakit yetersizliğinden geri dönüldü.

7. RAPORU DÜZENLEYEN

Havva Yıldırım Çoltu

8. GEZİ GÜNCEİ

20 kişiden oluşan ekibimiz 23 ocak gecesi 23:30 sularında Zonguldak'a doğru yola koyuldu. 2009 yılının ilk atraktif hareketi madene yolculuk ve ardından Gököl Mağarası'na düzenlenecek gezi olacaktı. Yolculuk oldukça keyifli başladı. Maxi arkada adeta kendisini dinleyenler ekibi kurmuş; motosikletler, araba fren sistemleri vb. konulardaki derin bilgilerini bizlerle paylaşıyordu. Kah uyuyarak kah sohbet ederek geçirilen otobüs yolculuğunun en şanslı ismi hiç kuşkusuz Müge olmuştu. Müge üç kişilik yere kurulmuş mutlu mesut uyuyor idi. Üç kişilik yere kurulmasının tek sebebi konforlu bir seyahat idi. Yoksa kendisinin bir hayli forma girmiş ve incelmış mi incelmış olduğunu gözlemledik hayret ve hayranlıkla.

Sabah 5:30 sularında Zonguldak Benzinciler Pasajı'na (diyarı, çarşısı vb.) gelmiştik. "Eeee şimdi ne yapacağız, plan nedir?" sorusuna Memo'nun kusursuz cevabı "Birazdan palyaçolar gelecek." olmuştu. Atılan kahkahaların ardından yine uyku moda geçtik. 8:00 gibi Kozlu Müessesesi'ne hareketin hemen öncesinde aç karınlarımızı doyurmaya karar verdik. Bir grup insan "Sahiden Lokanta"da, diğerlerimiz ise bir pastanede yemeğe koyulduk. Bu esnada Maxi bizlerle böğürtlenli çörek projesini paylaşmış hayranlığımızı kazandı. 8:30 sularında Türkiye Taş Kömürü Kozlu Müessesesi'ne ulaştık. Bizi önce toplantı salonuna aldılar. Karşılıklı pasta çikolata ikramı eşliğinde madenin yapısı, olası bir tehlike durumunda hayat kurtaran maskelerin kullanımı ile ilgili brifing verildi. Sonra gözlem odasına alındık. Burada madendeki durumu yakından inceleyen bilgisayar sistemini ve madenin haritasını gözlemledik. Harita üzerinden yolculuğumuzun güzergahını da görme fırsatı bulduk. Sonrasında üzerimizi değiştirip madene doğru yol aldık. Kemerlerimizin bir tarafına maskeleri diğer tarafına da aydınlanma araçlarımızı takıp hatıra fotoğrafının hemen ardından bizi aşağı indirecek sisteme doğru yol aldık. Kenan ve Murtem'in de aralarında bulunduğu 22 kişilik ekip ikiye bölündü ve mühendisler Aydın ve Faik beyler eşliğinde maden yolculuğumuz başladı. Gerek girişten önce olsun, gerek maden içinde olsun arkadaşları nedense hep Barış gazı – metan gazı arasındaki benzerlikler üzerine birtakım görüşler savunuyorlardı (!)

Kuyudan aşağı indikten sonra aydınlatılmış olan galerilerde ilerlemeye koyulduk. Aydın Bey'in beldeyi yeraltından anlatması oldukça ilginç oldu. "Arkadaşlar şimdi ...daki trafik ışıklarının ...m altındayız,

şimdi ...daki kavşağın ...metre altında bulunuyoruz." gibi. Madenin havalandırma ve aydınlatma sistemleriyle ilgili bilgiler aldık Aydın Bey'den. Madenin içi genel olarak oldukça sıcaktı. Uzunca bir süre terledik. Havalandırma kapılarındaki akım bizi azıcık da olsa kendimize getiriyor, sonra yeniden sıcacık ortam bizi sarmalıyordu. Fakat bir süre sonra oldukça rüzgarlı bir bölüme doğru harekete geçtik. Sonunda hayalini kurduğum vagonlara, kömür taşıyan sistemlere ulaşmıştık. Ben bir kısmında da olsa maden içinde vagonlara bineceğimizi hayal etmiştim; ama o sanırım temmuz başında madeni ziyaret eden RTE'ye nasip oldu. (not:yaklaşık 20 dakika sürmüş kendisinin maden yolculuğu.)

Madende göçükleri önleyici payandalar oluşturulmuştu. Yeraltı adeta gizli bir ormandı. Kerestelerden örülü bir sistemle ilerlenebiliyordu madende. İlerlenen kısmın göçmesini önleyen sistemler döşeniyor ve kerestelerle yapılan çapraz bağlarla bu sistemlere son hali veriliyordu. Hayatımızda ilk ve muhtemelen de son kez olan bu maden gezisinde darbeli kırıcı kullanmadan dışarı çıkmak düşünülemezdi. Hepimiz yaklaşık 5 kg ağırlığındaki makineyi kullanıp kömürleri parçaladık. Sonra madenin en derin kısmına doğru harekete geçtik. Maden yolculuğunun beni en derinden etkileyen anı deniz seviyesinden yaklaşık 565 metre aşağıda bulunan bu son kısımda çalışan insanların içinde bulunduğu koşullar olmuştu. Madenin bu kısmında teknolojik hiçbir şey yoktu. Bizleri simsiyah yüzleriyle karşılayan emekçiler, ellerinde kazmalarıyla ekmek paralarını çıkarmaya çalışıyorlardı. Yukardan aşağıya doğru kömürün gönderildiği kaydırak misali bir sistemin üzerine basmadan sağa sola basıp, kerestelerden tutunarak aşağı doğru ilerleyebiliyorduk. Sağ tarafta kat kat aşağı inen bölümlerde emekçiler kazmalarıyla kömür çıkarıyordu. Madende gördüğümüz en simsiyah olmuş kişiler bu emekçilerdi. Onların yaşamına Lilliputlar'ın ülkesine ayak basan Güliiver gibi girivermiştik bir an. Kimisinin yüzünde usanmışlık, kimisinde yorgunluk, kimisinde de hayat dolu bir gülümseme vardı.

Hayatta olan bizlere, kaynakların sularını, bağların şaraplarını içen, tarlaların ekmeğini yiyen bizlere evimiz dar geliyor, kendimizi dağa, taşa, mağaralara atıyor, hoş vakit geçirmeye çalışıyoruz. Ama Maupassant'nın da dediği üzere ölümlere, toprağa düşen insana ise basit bir mezardan başka hiçbir şey kalmıyor. Toprak onları alıyor, unutulmak onları örtüyor ve her şey orada bitiyor. Pek de seçme şansları olmayan madenciler genç yaşta aramızdan ayrıлып gidiyor. Uygun toprağa dikilmiş çiçekler gibi günden güne filizlense hayatları keşke; ama örümcek ağını süpürür gibi alıp gidiyordu zaman, yaşama haklarını ellerinden... Fakat hiç kuşkusuz Pandora'nın kutusundaki "umut" onlarla birlikte her daim... Madene girmeden önce toplantı odasının duvarında gördüğüm takvim geldi aklıma bir an. Maden emekçilerinin bir fotoğrafı vardı. İşte bu son kısımda anlamıştım o insanların yüzündeki ifadenin neden kaynaklandığını...

10:30 sularında gerçekleştirdiğimiz maden gezisi 3 saatten fazla sürdü. Emekçi kardeşlerin bizim için getirdiği patatesli böreği yemek, tıpkı mağaranın derinliklerindeki kadar keyif vericiydi. O an dünyanın en lezzetli şeyiydi o. Dönüş yolculuğunda Çuka bu emekçileri mağaracı yapmanın harika bir fikir olacağını savunuyordu. Doğa Ana bizim mağaralarımızı, bu emekçiler de bu insan işi mağarayı yaratmamış mıydı sonuç olarak?

Maden gezimiz sona erip dışarı çıktığımızda hepimizin yüzü gözü simsiyahtı. Anı ölümsüzleştirmek üzere Sencer hepimizin tek tek fotoğrafını çekti. Ayrıca bir de çıkış anı videosu. (Özellikle Metin'in iki kez yer alıp izlenmeye değer enfes sahneler oluşturduğu bu görüntülere beyimin sitesinden ulaşabilirsiniz) :)

Kelimenin tam anlamıyla muhteşem ağırlandık. Gelir gelmez bizlere sunulan çaylar, kuru pastalar; sıcak duş imkanı, muhteşem maden içi rehberliğinin ardından bir de muhteşem bir yemek hazırlanmıştı maden gezisi sonrası. Mekanda bulunan yağlıboya bir tablo üzerinden Aydın Bey bildiklerini bizlerle paylaşmaya devam ediyordu. Bu esnada bize Zola'nın eserinden sinemaya aktarılan

Germinal'i izlememizi tavsiye etti. (not: Gelir gelmez indirip izledik Sencer'le 1993 versiyonunu, toplaşıp her birlikte izleyelim)Yemeğin üzerine içilen çayların ardından hemen herkes uyukluyordu. TTK Genel Müdürlüğü Misafirhanesi'nin yolunu tuttuk. Biraz dinlendikten sonra Maden Mühendisleri Lokali'ne gittik. Acıkmış mağaracılar olarak masamızı donatıp içeceklerimizi de sipariş ettikten sonra keyifli bir sohbete koyulduk.

Utku – Evrim – Suat – Sencer - Havva beşlisi olarak salatadan daha çok yeme mücadelesi verdik. Kendi salatamız yetmedi Pelin'den masalarındaki salatayı rica ettik. Rakıların da gelmesiyle Utku - Evrim – Suat arasında görülmeye değer bir sahne yaşandı. Suat'ın masaya içirdiği bir damla rakıya bile tahammülü yoktu Evrim ile Utku'nun. Dökülen her bir damla için şiddetle kınandı Suat. Utku'nun az pişmiş et yeme, benim biramı 6 kez istedikten sonra ona ulaşmam, rakının eşit miktarlarda dağıtılması gibi mücadelelere sahne oldu yemeğimiz. Çuka'nın felsefe düşmanlığı Pelin ve tarafımdan şiddetle kınandı, ekmeğin yığınları kısacık sürede tüketildi, rakılar biralar midelere indirildi, demokrasi şehitleri anıldı, kazı-kazan çılgınlığı yaşandı, Pelin etiketli ekmeğin yiyip nostaljik bir hüznle karışık sevinç yaşadığı-yaşattığı, kişi başı 20 TL'cik tutan hesap ödenip sade kahveler içilip ardından fal bakıldı ve gayet keyifli geçen yemek 23:30 sularında sona erdi. Sonrasında misafirhaneye geçip bir güzel uyuduk. Sabah 8:00 sularında kahvaltı masasındaki yerlerini almaya başladı mağaracılar. Misafirhanedeki çayların, yumurtaların ekstra sınıfına sokulup bize ufak çaplı geçirilmesi, yaşanan kola krizinin Milay'ın Maxi'nin eline 5 TL tutuşturması ile çözülmesinin ardından malzemeler alınıp Gökçöl Mağarası'na doğru yola koyuldu. Araçta olmayan Pelin ile Müge'nin dış tulumlarına çizmelerine kadar giyinip gelmiş olmaları şiddetle kınandı ve kendilerine mağaraya ikinci grupla girme cezası verildi.

Mağara ağzına geldiğimizde ilk ekip hazırlanmaya koyuldu. Metin ve muhteşem kıyafetleri inanılmazdı... Gökçöl Mağarası'nın hemen yol kenarında olması ziyaretçi sayısını artırıyor. Görevliden öğrendiğim üzere yılda ortalama 23.000 kayıtlı ziyaretçisi oluyormuş. İçinde bulunduğumuz mevsim itibarıyla su seviyesinin tehlike oluşturacak biçimde yükselme ihtimali varmış. Bu yükselme aydınlatma sistemlerinin ziyaretçiler için risk oluşturması sebebiyle ziyaretçi kabul edilmeyormuş. Yaklaşık 850 metre süren turizme açık kısımdan sonra platformdan aşağı inip mağarayı incelemeye koyulduk ilk ekip olarak. Milay ve Kenan'ın ilk mağarasıydı ve kısa süreli bir tereddüt yaşamışlardı devam edip etmemek konusunda. Verilen gaz, soluğu mağaranın ileri kısımlarında almalarını sağlamış, sonrasında ne kadar doğru bir karar almış olduklarını düşünmelerine sebep olmuştu. Mağara aktifti ve çok hoş oluşumlar vardı. Platformdan sonraki kısımda bir süre gittikten sonra sağa ve sola ayrılan iki kol vardı. Sağ kola dalan tek ekip fotoğraf çeken Barış- Metin'den oluşan ikili oldu. Biz soldan devam etmiş ilerler iken bu ikili bizim peşimizde oldukları düşüncesiyle sağ koldan bir hayli ilerlemiş, göğüs hizasına kadar sulara girmişlerdi. Sonra dönüşe geçmiş ve bu ikiye ayrılan kısımda fotoğraf çekmeye devam etmişlerdi. O esnada bizim ekip ulaştı yanlarına ve gittikleri sağ kolda su seviyesinin yükseldiği bilgisini aldı. Sencer - Aslı ikilisi ekipten ayrılıp buldukları bir koldan ilerlemeye başlamıştı. Ben, Barış- Metin ikilisi ile kalırken Suat, Milay – Kenan - Murtem ve Murat'a çıkış için eşlik etti. Bizim grupla mağaraya giren Faik Bey çoktan çıkışa doğru yol almıştı. O, o hızla ilerler iken ben, Aslı, Milay, Murat neşeli şarkılar eşliğinde mağaranın keyfini çıkarmıştık. (Faik Bey mağara içerisinde başarılı bir poz vermiş ve Aslı'nın "kendisini Heeyoooo'ya kapak mı yapsak acaba?" diye düşünmesine yol açmıştı. Ben Heeyoooo kapağı olarak sürmeli gözlü Bümak- Bumad erkekleri önerisini sunuyorum. Ayrıca kısa sürede bir içim su olan Müge'ye de ayrı bir sayı yapılınsın; mağaracılık-form koruma konulu bir röportaj yapılınsın kendisiyle istiyorum.)

Metin'den gelen rica üzerine buz gibi suya girip mankenlik yapmaya başladık Barışla. O esnada girdikleri kolun sonunda yanımıza ulaştı Sencer ile Aslı. Metin'in fotoğraf çektiği sağ kısmın hemen yukarısından inip geldiler yanımıza.

Fotoğraf ekibinin çalıştığı ilk ayrımın hemen ilerisinde Sencer ile Aslı'nın çıkageldiği bir diğer sağ kol ve Sencer – Aslı - Havva üçlüsü olarak incelediğimiz oluşumlarla dolu minik sol kol vardı. Bu sol kol dönüş yolundaki sulu yolla birleşiyordu ve çok uzun değildi. Metin'in fotoğraf çektiği kısmın üzerinde yer alan sağ kolda ise görülmeye değer hoş bir sütun ve ilginç toprak oluşumları vardı. Suat döndükten sonra Suat- Aslı- Sencer ve ben dönüşe geçtik. Turistik kısmın bittiği platformda Murtem ile karşılaştık. Kendisi mağaraya doyamamış ikinci gruba da eşlik etmek istemişti. Murtem mağara içi sürünme şovlarıyla takdirimi kazanmıştı ve ilk gördüğüm an düşündüğüm üzere tek bir giriş ona yetmeyecekti. Çalılık değiştiren kertenkelenin hızıyla yanımızdan geçip gitmişti mağara gezimiz boyunca. Aslı ile Suat çıkışa doğru ilerlerken Sencer ile platform dışındaki çöküntü alanı incelemeye koyulduk. Çıkmadan üstümüzü başımızı sulara bir güzel temizledik elbette 0 km tulumlarımız tertemiz olsun diye.

Diğer ekip Maxi, Emre, Utku, Memo, Pelin, Müge, Nüket (h yok), Çuka, Deniz, Evrim, Asım ve Tchibo'dan Sencerle aynı monttan almış Gülfer'den oluşuyordu. (Tchibo bir şeysi olmayan mağaracı var mı aramızda acaba?) Onlar da 13:30 sularında gerçekleştirdi girişi. Üzerimizi değiştirip hemen oracıkta sıcak tostları, çaylarıyla bizi bekleyen cafede aldık soluğu. Arkadaşlarımızı beklerken çayları, nescafeleleri bir güzel midelere indirdik. Sudoku, tavla, gazete haberleri yorumlama vb aktiviteler gerçekleştirdik. Bu esnada minik dostumla arkadaşlarımı tanıştırdım. Memo'nun tavsiyesine uyup peluş ayı bulamasam da farem vardı yanımda. Kendisine "Ratatouille" ismini verdik.

Arkadaşlarımız da 17:00 sularında mağaradan çıkmaya başladı. Cafenin en sıcak yerinde bir tv keyfidir aldı başını gitti. Helsinki'de düzenlenen artistik buz pateni şampiyonasında idi hepimizin gözü. Türkiye'yi temsil eden Tuğba'nın pek estetik olmadığını düşündük, İtalyanların başarısına şaşırık, İtalyan bir çiftin dansında bayan hareketlerinin erkek tarafından yapılmasını kınayıp "erkek adama yakışmıyor bu hareketler." dedik, "at kızı, tut kızı" gibi direktifler verdik bizi duymayan yarışmacılara, Fransız Brian Joubert ilk gösterisinde arkadaşlarımızı pek etkileyemeyip birtakım eleştirilere maruz kalmışsa da daha teri soğumadan gerçekleştirdiği ikinci ve de aşmış şovuyla herkesi hayretlere düşürmüş ve büyük bir hayranlık tohumları ekmiştir herkesin kalbine. Ve son olarak da inanılmaz estetik bir şov sunan Jana Khokhlova ve Sergei Novitski çiftini hayranlıkla takip ettik. İlerleyen dakikalarda Çuka'nın Fransızın hareketlerini düz yolda bile yapamadığı gözlemlendi. Buz pateni gösterisinin etkisinde kalan Çuka'nın lokanta önündeki mini şovu Çaycı tarafından şaşkınlıkla izlendi.

Nikotin sakızlarına abanma, çay kahve keyfi yapmaca, mutluluk veren mağaradan keyif alma aktivitelerinden sonra dönüşe geçtik. Bu esnada geziye hasta olmasına rağmen katılan Asım'ın biraz kömür tozu, üstüne de mağara almasıyla gayet düzelmiş olduğunu gözlemledik. "Sahiden Lokanta"da midelere indirdiğimiz tas kebabı, çorbalar, dolma biberlerden sonra tekrar yola koyulduk. Verilen molalardan birinde Sencer ile almış olduğumuz pişmaniye ve pringles sefil halkın ilgisini çekti. Başımıza üşüşen Suat, Evrim, Deniz ezik ezik ve pringles isteyen gözlerle bize bakıyordu. Yazıktır diyip biraz verdik; ama zavallı halk doymak bilmiyordu işte. İçim elvermediğinden tek tek dağıttım kalan pringlesi araç içerisindeki sefil halka. Yolculuk esnasında nasıl doğduğunu anımsamıyorum fakat Suat ile Asım arasında "küreselleşen dünya – kapitalizm - işçi hakları" temalı bir fikir alışverişidir aldı başını gitti. Protogoras zamanında özetlemişti durumu: "Demokrasi büyük kalabalığın düşünen azınlığa uyguladığı zorbalıktır." diye. Ama bu cümleyi arkadaşlarla paylaşma fırsatım olmadı onlar ateşli bir biçimde düşüncelerini savunurken. Zeus'un Hephaistos'u bacağından tutup Olympos'tan atması gibi bir sahne yaşanacak, birazdan Memo Suat'ı da Asım'ı da araçtan atacak diyordum ama Memo nazik küfürlerini savurmakla yetindi. Calderon, olayı "İnsanın suçu dünyaya gelmiş olmasıdır." diye özetlemişti; ama Asım ve Suat ayrıntıları seviyordu sanırım. "Hizmet-emek-efendiler" temalı tartışmayı "Güzellik hizmet edilecek tek efendidir, güzellik de Alessandra Ambrosio gibi bir şeydir." cümlesiyle sonlandırmak istiyorum.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de son dakika çantamın beni terk etmesi acıma acı katmıştı. Yanımızdan geçen bir araçtan bagajımızın açık olduğuna dair uyarı almamızla aklıma gelen ilk şey çantamın kesinlikle düştüğüydü. Bagaja bakanlar bir çantanın yerinde olmadığını söylediğinde o çantanın benim çantam olduğunu adım gibi biliyordum. "Zavallı kaskım, tulumum.. Bir daha sizleri göremeyecek miyim?" derken fedekar Deniz'in çantamı sırtlanıp gelmiş olduğunu gördüm ve onu herkeslerden sakladığım pişmaniyemle ödüllendirdim.

Yüzüklerin Efendisi'nden bir cümle kurarak "Hatıra yine de bir aynadır." der, "işte bunlar yaşadıklarımızın birkaç sayfa tutan hatırası, gelmeyenlere ayna tutup onları neler kaçırdıklarıyla ilgili bilgilendirsin." dileklerle yazıma bir son verir, "Bir dahakine onu bunu bahane etmeyin, gelin, geldirin." derim.. Zira Lakheşis'in ipliği tükenince ruh bedeni bırakıyor...

Havva Yıldırım Çoltu